

А желъзната брадва сипѣше ударъ подиръ ударъ, защото имаше зло сърдце.

Затжжиха тогава дърветата и тревичкитѣ. Зеха да хортуватъ за злото, което вършеше брадвата. По цѣлата тъмна гора, чакъ до калиновия мостъ, стигна мълвата.

Отсѣчената брѣза падна на зелената трева въ гължбовитѣ цвѣтя. Брадвата я повлѣче къмъ кѣщи и когато мннуваше по калиновия мостъ, надъ дълбоката рѣка, мостътъ ѝ рече:

— Не те ли е грѣхъ? Защо отсѣче отъ гората найхубавата ми сестра?

— Да мълчишъ, че и тебе ще пресѣка презъ кръста! — сопна се брадвата.

— Какъ да мълча, когато правишъ зло.

Но още не дорекълъ, ядосаната брадва го заудря, пресѣче го, но заедно съ него и тя потъна въ дълбочината. А хубавата сребролиста брезичка Люля плувна надоле къмъ синия океанъ.

Прев. А. Каралийчевъ

ТРЪГНАЛИ

Тръгнали въ пѣтечка
мѣнички дечица,
гледа ги отгоре
Божия звездица.

Гледа и се чуди:
де ли закѣснѣха!
Другитѣ дечица
вечъ отдавна спѣха.

Какъ ли си ги чакатъ
майкитѣ, горкитѣ,
сигурно имъ капятъ
сълзи отъ очитѣ.

Ахъ, играта крива
че не знае мѣра,
че за нея цѣлъ день
татко имъ се кара!

Дора Габе